

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Flauiano Antiocheno episcopo, & Occidentalium partium propter
Paulinum seditione. Cap. XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

præstigias, populo ab illis decepto aperuit. Porrò autem in fanum Serapidis, quod omnium, quæ erant in toto orbe terrarum, amplissimum, ut fertur, & pulcherrimum fuit, ingressus, vidit statuam adeo immani magnitudine, ut spectatores ea vehementer perterrerentur. Et præter magnitudinem, falsus quidam rumor affictus fuit, terræmotum, si quis ad eam propius accederet, suboriturum, exitiumq; omnibus inde allatum iri. At verò episcopus hunc rumorem nihil aliud esse, quàm anicularum ebriarum delirationem arbitratus, sprete magnitudine statuæ, utpote inanimæ, dat mandatum cuidam, qui securim habebat, ut alacri ac prompto animo Serapidem feriat. Qui cum statuam percussisset, conclamare omnes, veriti nimirum rumorem vulgò iactatum. At Serapis, accepta plaga, neque dolere, quia ligneus, neque vocem emittere, quia inanimus fuit. Postea verò quàm caput illi abscissum est, mures ex interiore corporis parte gregatim excurrere. Quippe Aegyptiorum deus murum domicilium fuit. Trunco autem statuæ in minutas partiuculas dissecto, hæ in rogam coniciuntur. At caput, inspectantibus illis, qui statuam illam coluerant, imbecillitatemq; dei sui deridentibus, per vniuersam urbem raptatur. Hoc modo igitur dæmonum delubra terra mariq; solo fuere æquata.

De Flauiano Antiocheno episcopo, & Occidentalium partium propter Paulinum seditione. CAP. XXIII.

Flauianus verò, qui vnà cum Diodoro in multa atq; ardua certamina pro ouium Christi salute descenderat, in præfulatu Antiocheno Magni Meletii successor fuit. Atque cum Paulinus ecclesiæ administrationem capessere vellet, cætus sacerdotum restitit: dixitq; eum, qui consilium Meletii repudiauerat, post mortem eius, non debere illius sedem occupare: imo verò qui multis ac præclaris nouibus obtulerat, eum pastorem creandum esse. Quæ res Orienti tum à Romanis, tum ab Aegyptiis odium valde diuturnum peperit. Nam ne Paulino quidem iam mortuo, similtas compressa est, sed cum Euagrius eius sedem post illum

illum obtinuisset, non destiterunt inimicitias cum Magno Flauiano exercere, idque cum Euagrius contra legem ecclesie designatus esset. Quippe solus Paulinus eum ordinauerat: in qua re complures simul canones violauit. Siquidem canones neque faciunt potestatem cuiquam iam mortem appetituro, quenquam in locum suum sufficere: atque omnes prouincie episcopos iubent in unum ad eam rem conuocari. Quinetiam vetant rursus quenquam absque tribus episcopis, episcopum constitui. Attamen horum nihil scire cupientes, Euagrii communionem sunt illi quidem amplexati, imperatorisque animum contra Flavianum incitare obnixè studuerunt. Nam cum imperatori nimis acriter instando multum sæpe exhibuissent molestiæ, accersit eum Constantinopolim, & Romam proficisci iubet. At Flavianus respondet huiusmodi iam esse. Itaque pollicitus se ineunte vere imperata facturum, in patriam reuertit. Sed episcopi Romani, non Damasus solus ille admirabilis, verum etiam post illum Syricius, & Anastasius Siricij successor, vehementius in imperatorem inuecti essent, dixissentque eum illos, qui tyrannidem contra se exercere molirentur, opprimere, sed his qui per tyrannidem Christi leges euertere studerent, impunitatem concedere, eum accersit denuo imperator, Romamque ut contendat, cogere laborat. Tum sapientissimus Flavianus libere ei non sine maxima omnium laude respondet: Si qui me, o imperator, ut fidem minimè synceram ac sanam profitentem insimulent, dicantve vitam me traducere indignam sacerdotio, cum illis ipsis iudicibus utar, tum pronunciatam ab eis lubens subibo sententiam: si autem de sede & præfulatu digladiantur, neque agam cum illis iudicio, neque his, quos eam dignitatem adipiscendi studium tenet, aduerfabor, sed cedam equidem volens, meque ipse præfulatu abdicabo. Quare tu, cui libitum est, sedem Antiochenam tribuito. At verò imperator hanc eius animi magnitudinem & sapientiam magnopere admiratus, in patriam reuertit, & ecclesiam sibi commissam sedulo pascere iubet. Longo verò iam tempore intermisso, imperator Romam denuo aduentans, in idem crimen rursus ab episcopis vocatus est, quod scilicet tyrannidem Flauiani non represserat. Tum imperator eos dicere iubet, quod sit tyrannidis genus.

qq

Nam

THEODOR. HISTOR.

Nā ipse, inquit, Flauiani partes suscipiā, & causam eius agā in iudicio. Cum autē illi respōderent, se nō posse cum imperatore iudicio disceptare, hortatur, vti deinceps concordiam in ecclesia constituent, dirimant lites, & inanis contentionis flammam extinguant. Nam Paulinum iam pridē è vita excessisse, & Euagriū contra leges ecclesiæ designatum fuisse episcopum: quinetiam omnes ecclesias Orientis Flauiano præfuli adhærescere. Atque præter eas, Asianam præterea diœcesim, Ponticam, & Threijciam cum eo communicare, eiq̃ue se addixisse. Illyriam porrò vniuersam agnoscere eum inter episcopos Orientis principatum obtinere. Huic hortationi obsecuti episcopi occidentis, promittunt se simultatem deposituros, & legatos, qui à Flauiano mitterentur, admissuros. Qua re intellecta, Diuus Flauianus episcopos quosdam illustrissimos, presbyteros etiam Antiochiæ, & diaconos Romam misit. In qua legatione principem locum tenebat Acacius episcopus Berceæ oppidi Syriæ, vir omnium ore ac sermone passim celebratus. Qui vnà cæteris Romā aduentans inimicitias ad decē & septem annos continuatas extinxit, ecclesiisq̃ue pacem restituit. Qua re audita, Aegyptii quoque, odio sedato, sunt concordiam amplexati. Id temporis Innocentius, successor Anastasii, ecclesiæ Romanæ antistes fuit, vir ingenij & prudentiæ ornamentis egregiè instructus: Alexandrinæ autem Theophilus, de quo suprā meminimus.

De Eugenij tyrannide, & Theodosij Imperatoris ob fidei ipsius meritum victora.

CAPVT XXIIII.

AD hunc modum fidelissimi imperatoris opera, pax in ecclesiis cōstituta est. Ante quod tēpus idem imperator, cognita morte Valētiniani, & Eugenii tyrānide; in Europam exercitum traducit. Eodem tempore Ioannes quidam monasticum vitæ genus excolens, vixit in Aegypto: qui gratia spiritus sancti imbutus, sciscitantibus multas res futuras prædixit. Ad istum misit imperator nūtiū quæsitum, an bello (aiebat enim de eo fieri certior) cum tyrannis decertaret. Qui vtī prædixerat eum in priore